

[Jens Thomsen.]

skulde ud af Stalden, for at hans Heste kunde komme ind i den lune Stald. En anden lille Begivenhed foregik forleden i et overfyldt Tog paa Vej mod København. I en Kupé sad en ældre tysk Officer og 5 danske rejsende. Der kom en ung Kone med et Barn paa Armen og søgte Plads. Da vedkommende unge Moder en Tid efter kom forbi denne Kupé efter forgæves Søgen efter Plads, rejste den tyske Officer sig, tog sit Tøj og overlod sin Plads til Konen. Noget senere gik en af de danske medrejsende ud i Sidegangen og tilbød den fremmede sin Plads, men han sagde Nej Tak, han kunde godt staa op. De to smaa Træk fra Dagliglivet vidner ogsaa om den store Mentalitetsændring, der er foregaaet i det tyske Folk. Hvis vi gennem vore Handlinger skulde give Anledning til, at den nye Aand og Indstilling mod det danske Folk blev afløst af den gamle Aand, som vi kender fra Köller-Politikens Dage, har vi ingen god Gerning gjort. Vi paaberaaber os Tysklands Tilsagn om Danmarks Frihed og Selvstændighed i Fremtiden; til Gengæld maa vi ogsaa holde Kongens ærlige Ord, som han gav paa Folkets Vegne til Gengæld for det givne Løfte. Bryder det danske Folk Kongens Aftale, løser vi samtidig Tyskland fra sit Tilsagn. Det er dødsensalvorlige Spørgsmaal, der kan faa afgørende Betydning for Landets og Folkets Fremtid. Vi maa kende vort Ansvar nu i Danmarks Skæbnetime, saa vore krænkede Følelser ikke tager Magten fra en nøgtern Bedømmelse, og at Agitationen gennem Hviskesystemet og Underhaandsagitationen ikke faar Følelseslivet til at tage Magten fra Forstanden.

Jeg vil gerne spørge Socialministeren, hvad det bliver til med Revisionen af Socialloven. Man fik Indtryk af, at der sidste Aar var Enighed mellem de samarbejdende Partier om, at der skulde gennemføres en gennemgribende Ændring, saa at Misbrugene kunde begrænses, og at Udvalgets Betænkning skulde afgives inden 1. Oktober, men endnu har vi jo ikke set noget til Betænkningen. Misbrugene er nu blevet saa store, at en enkelt Mand, der levede af offentlig Understøttelse, var i Stand til at sætte 15 000 Kr. ind paa sin Bankkonto. Og med Hensyn til Understøttelsesmoralen er vi kommet saa vidt, at en Fagforeningsmand offentligt stempede nogle Fagforeningsmedlemmer som Judas'er, fordi de henledede Socialudvalgets Opmærksomhed paa bestemte Misbrug. Der blev Rettergang og Domsafsigtelse i Sagen,

men Fagforeningsmanden fortsætter sin offentlige Virksomhed, som om intet uheldigt var sket, og dermed har Myndighederne i Virkeligheden legaliseret Misbrugene og givet en kraftig Advarsel til dem, der i Fremtiden vil afsløre Misbrug. Kan de samarbejdende Partier ikke sætte disse Ting paa Plads, er det i Virkeligheden en Falliterklæring.

Samlingsregeringens vigtigste Opgave er at sikre Folkets Fremtid, men vi har den Opfattelse, at den største Fare truer indefra. Stemmekøbspolitikken og Understøttelsessystemet har undergravet Folkekaraktæren. Vi ser jo nu, hvordan der stjæles som aldrig før. En afgørende Betingelse for Danmarks Fremtid er denne, at Arbejdsviljen og Selvopholdelsesdriften styrkes, at Folkekaraktæren og Livsviljen til at leve som et Folk genoprettes. Paa dette Omraade maa Samlingsregeringen vise sine Evner, for et Folk uden Karakterstyrke og Vilje til Livet kan ikke bestaa.

Hassing-Jørgensen: Jeg vil gerne gøre nogle regnskabstekniske Bemærkninger. Vi har et Statsregnskab, om hvilket det i Almindelighed kan siges, at det er særdeles godt og klart og giver det rigtige Billede af Statens økonomiske Udvikling fra Aar til Aar. Det er imidlertid skæmmet af nogle Pletter, som jeg gerne vilde yde mit Bidrag til at faa fjernet.

Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at Den kongelige Mønts Regnskab i Modsætning til alle de øvrige Statsvirksomheders Drifts- og Statusregnskaber fremtræder nærmest som et Kasseregnskab. Det saakaldte Overskud overføres til Statens Driftsregnskab som en Fortjeneste. I 1940—41 er der udmøntet 4,9 Mill. Kr. Skillemonter og inddraget 160 000 Kr. ældre Mønter, og efter Fradrag af Omkostningerne til Prægning og Metal fremkommer der et Overskud paa 4,2 Mill. Kr. Det har aldrig været Meningen med Møntregalet, at Staten skulde tjene Penge paa Udmøntningen. Mønterne skal indeholde en Metalværdi, som efter Fradrag af Prægningsudgifterne svarer til deres Paalydende. Meningen med Kongens Eneret til at slaa Mønt er at skabe gangbar Mønt, ægte Penge, saa ingen bliver narret. Lidt efter lidt er imidlertid det oprindelige Forhold korrumperet. Først faldt Sølv i Forhold til Guld, senere har man ikke fundet det nødvendigt at anvende Sølv i Udmøntningen, og senest ikke engang Kobber — man bruger nu omtrent værdiløst Metal. Men derved udarter selvfølgelig Møntudstedelsen til en Art Seddeludstedelse,